N°. 115. 1844.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 23 September.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Onze Hooge Scholen.

III.

Collegie.

Wij hebben in ons laatste artikel gezegd: hoe verdienstelijk een collegie, hoe naauwgezet en eerlijk de professor zij, een getuigschrift van aanhoudende tegenwoordigheid (*assidue interfuit*) kan nimmer voor een examen gelden. Is het examen noodig, dan moeten er allen aan.

Maar nu uit die veronderstelling tot de naakte werkelijkheid terug!

Vooraf de beantwoording eener vraag.

Wat kan, en moet, vooral in den kring der regtsgeleerde wetenschappen, de mondelinge *mededeeling* boven de schriftelijke voor hebben?

In alouden tijd, toen, bij de herleving van letteren en wetenschappen, de eerste academiën gesticht, de eerste professorale scholen geopend werden, was de toestand eene geheel andere als thans. Vóór de drukpers in werking was, was mondelinge mededeeling volstrekte noodzakelijkheid. Om kennis te verkrijgen diende men den persoon zelve te genaken, bij wien ze vooronderstelde werd. Professoren waren levende boeken en bijna geen andere lectuur was mogelijk. Een dictaat zelfs uit hunnen mond te mogen opvangen was afschrift te mogen nemen van een kostbaar, en anders ontoegankelijk handschrift; het volledigste, het eenige dikwerf, dat over de zaak handelde, die men verlangde te weten.

Naarmate de voortbrengselen der drukpers meer verspreid en voor geringeren prijs verkrijgbaar werden; naarmate meer geleerden in verschillende vakken hunne wetenschap langs dien weg den volke mededeelden; naarmate de massa kennis, buiten den persoonlijken toegang tot den hoogleeraar te erlangen, grooter en belangwekkender werd, werd de noodzakelijkheid van dien persoonlijken toegang minder en minder, vooral sints de geleerden de vruchten van hun onderzoek meer en meer bevrijdden van den *obstrusen* vorm, waarin ze slechts voor even geleerden te genieten waren en van de hoogte hunner wetenschap afdaalden tot het gezond verstand der menigte. In dezen heeft de kunst der voordragt, in onzen tijd althans, zoo niet het toppunt, ten minsten eene aanmerkelijke hoogte bereikt. De grootste en beroemdste mannen van elk vak hebben de wetenschap, waarin zij schitterden, voor allen toegankelijk gesteld; de helderheid, de eenvoudigheid, de duidelijkheid van hunnen stijl heeft de studie even ligt als aantrekkelijk gemaakt. Door even bondige als keurige *compendia* verkrijgt de leerling een helder overzigt over de gelegenheid en uitgebreidheid van het vreemde veld, dat hij verlangt te doorloopen; ieder gedeelte van hetzelve is met zorg en ijver ten zijnen behoeve onderzocht; vaste en weldadige handen hebben zelfs den fakkel der wetenschap gebragt in wat vroeger onontwarbare doolhof, ontoegankelijke schuilhoek scheen. Wat meer nog zegt, met den vooruitgang der wetenschap houdt voortdurend de openbaarmaking gelijken tred: elke nieuwe vinding, elke nieuwe ontdekking, elk nieuw inzigt wordt aanstonds gemeen eigendom van allen, door openbare discussie aangevuld of gezuiverd, en de uitkomst weldra in hare zuiverste en eenvoudigste gedaante onder het bereik ook van den eerstbeginnende gebragt.

De bane der wetenschap is niet langer het onbekende en duistere grotspoor waar we ons elk oogenblik stooten, telkens struikelen en uitglijden kunnen en dringend de hand van den wegkundigen gids behoeven, die geen oogenblik van onze zijde mag wijken; het is een pad, dat ja zijne moeijelijkheden behoudt, maar door duizenden vóór ons is afgeloopen, uit welke de kundigste en meest ervarenen ons onze reis-routen met scherpe en onmisbare trekken hebben afgeteekend.

Om de beeldspraak daar te laten: waar de schriftelijke mededeeling eene zoo hooge volkomenheid bereikt heeft, wat kan de mondelinge, ik zeg niet, nog noodig, maar nog wenschelijk maken? Wanneer de student in het studeervertrek te midden zijner boeken zulk eene uitmuntende gelegenheid vindt zich in zijn vak te bekwamen, welke prikkel is er dan denkbaar, hevig genoeg om hem in alle weêr en wind naar de collegie-kamer te jagen?

Zulk een prikkel kan er gedacht worden; de mogelijkheid dat men vrijwillig de uitmuntendste boeken ter zijde legge en zich alle leed en last getrooste om dezelfde zaken, die zij bevatten, uit den mond van den hoogleeraar te hooren, bestaat; maar er is ééne voorwaarde noodzakelijk: de hoogleeraar geve den leerling, tot loon van zijnen ijver, wat geen boek kan geven, hij geve hem de frissche, levendige, bezielende uitdrukking zijner individualiteit; *hy spreke;* in zijne taal leve de warmte der improvisatie en het gevolg zal zijn: niet, dat de *facta* den leerling vollediger of uitvoeriger zullen worden medegedeeld dan door boeken; maar dat de geest der wetenschap zelve, die de dorre facta bezielt, als een electrieke vonk zal overgaan van den leeraar op den leerling; dat lust en ijver tot studie in den boezem van dezen, zoo daar immers eenige vatbaarheid voor bij hem is, zal ontwaken; dat hem het heerlijkste geschonken zal zijn, wat de eene mensch den andere schenken kan, de bezieling die van den spreker op den hoorder overgaat. Een morgen, aan het hooren van dergelijke collegies besteed is de zekerste waarborg dat het overige van den dag aan de studie niet vreemd zal blijven; de geest word ingespannen, maar niet vermoeid; aanvulling van onvolledige herinneringen, schifting en rangschikking van vlugtige aanteekeningen wordt behoefte; den tragen geest zijn de vleugelen aangeschoten; de voeten zijn rap gemaakt om op het pad der wetenschap te loopen.

Ziedaar de voorwaarden, wier vervulling het mondeling onderwijs onmisbaar; maar ook wier ontstentenis het noodeloos maakt.

Drie andere wijzen van collegie geven zijn denkbaar: de professor kan voorlezen; maar wat hij voorleest kon hij evenzeer laten drukken, en, zoo hij, om zijn collegie op prijs te houden, dat niet doet, dan zijn er (om het minst te zeggen) even belangrijke werken over hetzelfde onderwerp voor den student verkrijgbaar, wier eigen lezing hem volkomen het zelfde nut zal aanbrengen, alsof de hoogleeraar hem het zijne voorlas en hem daarenboven dagelijks tijdverlies en last, jaarlijks ƒ 30 zal besparen.

Enkele professoren stellen zich voor dat een doorgaand *repondeer-collegie* het naaste bij het ideaal komt. Maar, waarover zal geantwoord, wat zal gevraagd worden? Het auditorium verzamelt zich niet om blijken van kennis te geven maar om die kennis van den hoogleeraar in te winnen. Vragenderwijze tot de wetenschap van hetgene, waarop de vraag doelde, te leiden is eene soort van onderwijs, vooreerst ongeschikt, wanneer men tot een talrijk auditorium het woord voert, ten anderen veel te omslagtig, wanneer in een' bepaalden cursus de geheele omvang van eenig vak van wetenschap moet worden afgeloopen.

Het minste kwaad is nog dat dergelijke collegies op de stemming van het auditorium meest ongunstig werken; hier ijdelheid voeden, daar eigenliefde kwetsen en bijna overal de aandacht van de wetenschap zelve op de vele episodes vestigt, waartoe de ondervragende leer-methode dikwerf aanleiding geeft.

Eindelijk zijn er zoogenaamde *dicteer collegies;* maar hierover in een volgend artikel.

Publicatie.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der STAD VLISSINGEN;

Brengen bij deze ter kennis van de In- en Opgezetenen, dat aan de Brug bij de Rammekenspoort alhier, eenige belangrijke herstellingen moeten worden verrigt, welke met den 25. dezer maand een aanvang nemende, gedurende veertien dagen zullen voortduren, en dat de passage voor Rijtuigen gedurende dien tijd over die Brug zal gestremd wezen, en de Wagens van het Postwagenveer derzelver station in het Ravelijn zullen nemen.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de Vlissingsche Courant geplaatst.

VLISSINGEN, den 20. September 1844.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
A. VAN DER SWALME.
Ter ordonnantie van Hun Ed. Achtbare,
S. VAN DER SWALME,
Secretaris.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 9. September. Pruissen geeft in vele opzigten een voorbeeld, dat de menschelijkheid er op hoogen prijs wordt geschat. Men heeft te Berlijn, gelijk in meer andere steden, lijkhuizen opgerigt, waar men de dooden bewaart, alvorens ze te begraven. Deze lijkhuizen zijn gelegen bij den ingang der begraafplaatsen. Men plaats aldaar de kist op eene steenen tafel. Men ligt het lijklaken op, maakt de handen los, en verbindt, door middel van een' ring, een vinger van elke hand met een hulpklokje, en het lijk blijft in dien toestand, tot dat er zich onmiskenbare teekenen van bederf vertoonen. Aan een zoodanig huis zijn geneesheeren verbonden die er daags twee bezoeken afleggen. Een oppasser waakt er nacht en dag, en haast zich, zoodra het klokje zich laat hooren, den geneesheer daarvan te verwittigen, die dan terstond ter hulpe snelt. Men zegt dat gedurende een tijdsverloop van twee en een half jaar, tien schijndooden in het leven terug geroepen zijn.

Onder anderen klonk het klokje eens, reeds laat in den nacht, zeer sterk; de oppasser, die eerst sedert eenige dagen in dienst was getreden, vliegt sidderend toe, en, op het oogenblik, dat hij de deur zijner kamer opent, ziet hij een groot wit spook voor zich staan. Het was een jong soldaat, zesendertig uren geleden daar gebragt, die zoo goed leefde, dat hij in zijn ongeduld de eerste van de twee deuren, die tot de kamer van den oppasser toegang verleenden, reeds geopend had. Vijf dagen daarna konde hij zich weder bij zijn regement vervoegen.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 17. September. Er zijn naar alle zeehavens en naar alle scheepstimmerwerven van den staat bevelen gezonden om de wapeningen en uitrustingen van de schepen, die voor het eskader van den prins *de Joinville* bestemd waren, te doen ophouden.

— Het dagblad van Algiers bevat den brief, dien koning *Lodewyk Philips* aan den maarschalk *Bugeaud* eigenhandig heeft geschreven, en waarin de koning der Franschen aan het leger van Algerie de uitdrukking der nationale erkentelijkheid betuigt.

NEDERLANDEN.

ROTTERDAM, den 18. September. Naar men verneemt, is gisteren hier ter stede een geldsnoeijer ontdekt en in verzekerde bewaring gesteld, bij wien tevens, benevens versch gesnoeid geld en vijlsel, vijlen en ander gereedschap, tot zijn oneerlijk bedrijf gebezigd, gevonden zijn.

— Men verneemt, dat aan de Hervormde gemeente van

Sas van Gent en Philippine (Zeeland) een rijks-subsidie verleend is tot herstel van derzelver kerkgebouwen.

GRONINGEN, den 16. September. Voor eenige dagen is er bij het graven van een keldertje in het zoogenoemde *Boterhuisje*, bij de Martini Kerk alhier, een steenen kogel in den grond gevonden, die ongeveer 90 Nederl. ponden zwaar weegt, 41 Nederl. duimen diameter houdt, en hoogst waarschijnlijk nog een getuige is van het beleg dezer stad in 1672.

NIJMEGEN, den 17. September. In eene kleine linnen tent op de, nu bijna afgeloopene, Nijmeegsche kermis, werd aan het publiek ten toon gesteld een wildeman, zwart- of koperkleurig, met eenen grooten ring door den neus, die al de manieren der wilden voorstelde, hunne onverstaanbare taal sprak, levende konijnen at en een slang als zijnen afgod aanbad. Dit alles moet hij zoo natuurlijk hebben voorgesteld, dat men aan de echtheid niet twijfelde; sommigen evenwel meenden met reden den wildeman te mogen mistrouwen. Dientengevolge werden er weddingschappen aangegaan, die zekerlijk gewonnen noch verloren zouden zijn geworden, had niet het volgende voorval daartoe aanleiding gegeven. Terwijl hij, voor eenige dagen, weder ijverig in het vertoonen van zijne kunsten werkzaam was, en hij als altijd zijne slang aanbad, hield hij dezelve welligt te sterk, in beide handen gekneld, en zoo digt bij zijn aangezigt, dat de slang, slechts eene gewone heislang, hem eenig vocht in den mond spoot. De wildeman het gevaar kennende, waarin hij daardoor verkeerde, maakte dadelijk een groot misbaar en liet ijlings heelkundige hulp inroepen, terwijl zijne wang van binnen en van buiten en vervolgens zijn geheele aangezigt, hals en borst verschrikkelijk opzwollen. Inmiddels trachtte men door wrijven en wasschen het gevaar af te wenden, tot dat de heelmeester verscheen, die door eene overvloedige bloedontlasting, door snijding vooral van binnen, hem eenige verligting aanbragt. Deze gaf zijne verwondering te kennen, over het verschil in kleur der beide wangen, en nu bleek het, dat de wildeman niets anders was dan een zwart gemaakt matroos, die zich verontschuldigde, met te zeggen *« dat men toch wel iets moest aanvatten om op eene* EERLIJKE *wyze aan den kost te komen."* Hij is thans hersteld en gaat voort bezoeken af te wachten: of hij zijnen afgod nog even vurig aanbidt, is ons niet bekend, doch wij hebben reden dit te betwijfelen: immers men zegt, dat hij de slang zou gedood hebben.

— Uit Harderwijk schrijft men van den 18. Sept.:

« Heden zal van hier naar het Nieuwe Diep vertrekken een detachement, sterk 65 onderofficieren en manschappen, onder bevel van den van verlof naar Suriname terugkeerende 1. luit. bij het bataillon Jagers no. 27, *J. G. Balfour van Burleigh*, om op den 20. daaraanvolgende, aan boord van het particulier schip *Antonie en Eugenie*, gezagvoerder *C. Meyer*, te embarqueren en naar Suriname te worden overgevoerd."

GEMENGDE BERIGTEN.

Rotterdam heeft over een ongeluk te klagen; die arme stad! Er hebben zich onder het keijen-volkje een aantal scherpe, ongelijke en puntige bastaarden genesteld waaraan de loopende burgerij eelt onder de voeten beloopt; de liefderijke stadsregering behoorde tegen zulke incidenten waakzaam te zijn; heeren wijkmeesteren konden immers de bruikbare keijen designeren en de onbruikbare afkeuren. — Het Fransche hof vondt voor zijn koning een nieuw werkwoord uit: *naar Londen reizen*; de toekomende tijd duurt geweldig lang! — Hevige oorlog tegen sterken drank. — Robert Peel heeft voor de uitspanningen der arbeidende klassen tienduizend pond ten beste. — Graaf Rostoptschin, die sedert jaar en dag in de Vlissingsche Courant den adem uitblies is in den Haagschen *Nieuwsbode* uit den hemel gevallen. — Z. M. de Beij van Tunis is krak met Prins Hendrik der Nederlanden — Aan den Donau is de suiker afgeslagen (dus duurder geworden.) — Vier voorname graanhandelaren hebben te Berlijn een mercantilen bokkensprong gemaakt, zonder te voren eene Hallische Conversie te beproeven. — Nesselrode bevindt zich wel in de baden. — Algemeene vorstelijke reismanie in Europa. — Le Roi errant zal schoonpapa naar Londen vergezellen. — Aan de Spree neemt, tegen verwachting, alles eene vreedzame stemming aan. — De Engelsche bank is opgeligt; het dezelijke van de zaak blijft *sub rosa*. — Ieder Christen mensch wachte zich Boerhavensche klontjes te koopen; men vondt onlangs in Gent uit dat zij van suiker en ijzer of van suiker en inkt zijn gefabriceerd. — De heeren Wucsitsch en Petronowitsch zijn uit hunne verbanning teruggekeerd. — Java zou onder den invloed van Mevrouw Merkus staan; het Journal de la Haije zegt neen, maar wat schaadt het? mogelijk heeft de jufvrouw meer verstand dan mijnheer? — Abraham de Haan, Israëlitisch koopman te Amsterdam, mag de versierselen der ridder-orde van Christus dragen. — In Griekenland heeft minister Zwavelasch generaal Grijpvast teruggeroepen. — Te Urdos werd, na zeer veel inspanning, een beer gedood; welk mensch zou beter en moediger dan dat dier zijn leven verdedigd hebben, *wonderlyk* inderdaad, indien de dagelijksche *wonders* niet, sedert lang, hadden opgehouden *wonders* te zijn, en dat daarentegen *wonder* is geworden, al hetgeen huichelaars en bedriegers voor *wonder* willen houden; hier schiet ons eene zinsnede uit Virgilius te binnen: *« Dieu remplit le ciel, la terre et l'onde; Dieu circule partout et son ame féconde, a tous les animaux prête un souffle leger.* — De Bisschoppen van Munster en Metz bevinden zich te Trier, de hedendaagsche stad der wonderen. — Vrede tusschen Frankrijk en Marokko, maar Mithridates, Abd-el-Kader hebben ze niet, *ils ne savent pas le prendre.* — De Fransche en Engelsche gezanten bevinden zich in het *principe Metternich*, een logement van dien naam. — Er is een staartster in den staart eens walvisch ontdekt. — Wegens de kritiek in strijd met kerk en staat, zal E. Bauer drie jaar gevangenis ondergaan. — Z. M. de Koning van Holland zal Ceres in dienst stellen. — De Napelsche regering schijnt willens te zijn de strafoefening der misdadigen zwaarder te maken, Napelsche mode! Men plag daar oudtijds de veroordeelden, terwijl zij van de gevangenis naar de strafplaats werden geleid, zoodanig het vleesch uit de ligchamen te snijden, en de uitgesnedene stukken der menigte toe te werpen, dat slechts de kermende gebeenten de brandstapels bereikten. Men leze *Jeanne de Naples*, in *Dumas' Crimes Célèbres*, om van de waarheid overtuigd en van afgrijzen vervuld te worden. God behoede ons voor het terugkomen dezer tijden en hunne onmenschelijkheden, amen!

MENGELINGEN.

HET KASTEEL TE W.... (*)

Eene spookhistorie.

I.

DE GEESTVERSCHIJNING.

Onder de menigvuldige schoone en weelderige dorpen, welke men in dat gedeelte der provincie Antwerpen, van ouds onder den naem van Klein-Braband bekend, aentreft, munt vooral het schilderachtige W.... boven alle anderen uit. Om van deszelfs voortreffelyke ligging op den boord eener bewegingryke vaert niet te gewagen, zullen wy alleen van de lieflyke wandelingen, de bekoorlyke gezigten en de talryke lusthoven en buitenverblyven spreken, welke die prachtige gemeente langs alle zyden omringen, en tot eene der schoonste en aangenaamste streken maken van geheel België.

Omtrent een boogscheut meer ten zuiden, bestond nog over eenige jaren een tamelyk oud en zeer vervallen adelyk kasteel, aen hetwelk een viertal hooge torens, zeer breede grachten en uitgestrekte hoven en landeryen, niettegenstaende zynen zeer slechten staet, niet nalieten een zeer deftig voorkomen te geven. In vroegere tyden door eene voorname, magtige familje bewoond, was dit achtingswaerdig overblyfsel uit vorige eeuwen eindelyk by erfenis aen zekere bejaerde, schatryke freule overgegaen, die, ofschoon hartstogtelyk aen alles verkleefd, wat haer den voormaligen luister haers roemvollen stams kon herinneren, echter verstands genoeg bezat, om aen eene fraeije, *confortable* burgerwooning, binnen Brussel, den voorkeur op het oude, sints eene halve eeuw onbewoonde familje slot, te blyven geven; ofschoon zy er zelfs magtig veel aenzien en achting by de door overlevering nog steeds eerbiedige boeren uit de omstreken, had kunnen genieten. Doch, gelijk zelfs de verstandigste der stervelingen gewoonlyk niet van ten minste één greintje uitzinnigheid bevryd kan wezen, had ook de oude juffer, hoe vernuftig, hoe verstandig en beredeneerd ook, in het meestendeel harer daden, almede hare zwakke zyde. Die bestond voornamelyk hierin, dat, hoewel zy den eerbied voor haer aloud geslacht niet tot het bewoonen der adelyke wooning kon brengen, zy er echter genoeg bezat, om niet alleen niet te willen, dat een vreemde het voormalige verblyf harer stamvader betrok, maer om zich zelfs voor het doen der noodige herstellingen aen deszelfs vervallene deelen te wachten. Wel is waer dat sommigen, en onder anderen de meester metselaar, de timmerman en de smid van W.... beweerden, dat de eigenaresse, dus handelende, meer hare geldgierigheid, dan haren eerbied voor het aloude slot raedpleegde; doch wy zyn overtuigd dat de vrees voor ontheiliging alleen de goede juffer bezielde. Wy houden ons desaengaande zooveel te zekerder van dit haer gevoel, dat zij zelfs geen bewaerder, noch veldwachter op het slot wilde dulden, en de beveiliging haers eigendoms aen de wettelyke bescherming der gemeente liet, aan wie zy zich jaerlyks verpligt zag hare grondlasten te betalen

Wat hier nu echter van zy en uit welke beweegredenen die handelwyze ook voortvloeide, altoos maekte zy, dat het onbewoonde slot van dag tot dag meer en meer aen het vervallen geraekte. De voorheen zorgvuldiglyk herstelde vensterruiten waren allengskens uit hare ramen verdwenen en hadden den toegang tot de meesten der kamers geopend aen veelsoortige nachtvogels. Zoo had, by voorbeeld, een geheele troep kerkuilen sints jaren zynen wyk in het bovenste gedeelte van het gebouw gevestigd, en aan hetzelve het voorkomen van een ruim kerkuilennest gegeven. In de vertrekken, waeraen niets dergelyks geschied was, hingen de behangsels op sommige plaetsen verscheurd en in flarden van de nare, ontblootе muren, en waren de meubelen, door de ziltigheid van nooit verwarmde kamers, aen het bederven en aen het stikken gegaen. Buiten uit was het niet beter gesteld: de hoven waren als wildernissen geworden; op het voorplein was het gras twee voeten dik opgeschoten tusschen de voortyds zoo rein gehouden keijen; op den weg, die naer de voornaemste ingang van het gebouw leidde was de doorgang door eene menigte wilde struiken en kwade planten afgesneden; en de zware yzeren tralie, welke zich anders zoo gemakkelyk en zacht op hare gladrollende wieltjes omdraeide, liet zich nu naeuwlyks met geweld en niet zonder akelig gekrysch op de verroeste yzeren sporen bewegen.

Ofschoon het slot op niet meer dan een boogscheut afstands van het dorp was gelegen, bevonden zich echter weinige dorpelingen dikwyls in de gelegenheid van des avonds in deszelfs nabyheid te komen. Haesten wy ons te zeggen, dat de reden hiervan geenszins aen akelige natuurverschynselen of spokeryen was toe te schryven, gelyk men het zich welligt zou kunnen inbeelden, in het geheel niet; doch, daer slechts een kleine binnenweg, die na een bygelegen gehucht leidde, er voorby liep, en dat de bewoners van W.... weinig van *Oudheidkunde of middeleeuwsche overblyfselen* hielden, gebeurde het zeer zelden, dat iemand zich genoodzaekt zag digt daer omtrent te komen. In den winter nog ans van den jare 183.. greep er op dit onbewoond kasteel eene zoo zonderlinge gebeurtenis plaets, dat meer dan drie vierden der bewooners van W.... verscheidene dagen achtereen, tot zelfs laet in den nacht, zich om zoo te zeggen verpligt zagen in deszelfs nabyheid, ondanks het gure jaergetyde, zeer woelige en onrustvolle byeenkomsten te houden. Zie hier om welke reden:

Het adelyke slot werd dan, gelyk wy gezegd hebben, sints eene halve eeuw slechts door nachtvogels bewoond. Er waren zelfs jaren verloopen, dat zich de tralie, die het langs den kant van het dorp van de omliggende eigendommen afsloot, niet meer had geopend. Hoe verre moest men er dus niet van afwezen hetzelve als door andere schepselen bezocht wordende te gelooven. Met verwondering bemerkten echter verschillende dorpelingen op zekeren avond van den zelfden winter, dat twee vensters in den linkervleugel van het gebouw niet alleen schitterend verlicht, maer zelfs zoodanig glanzend waren, dat het scheen als of een zeer groot vuer of een aenzienlyk aental fakkels in de kamer waren ontstoken, waeraen zy toebehoorden. Dat hun eerste gedachte brand op het kasteel vermoedde, zal wel niemand verwonderen. Zonder zich inderdaed met het onverklaerbare in de eerste oorzaek van eene dusdanige ramp te willen bezighouden, vergenoegden zy zich met oogenblikkelyk eene zoo buitengewoone omstandigheid, alsmede het door hen opgevatte vermoeden, aen de overige bewoners van W.... mede te deelen. Daer men zeer stellig wist, dat niemand wegens de eigenaresse op het slot was aengekomen, namen allen die uitlegging als zeer natuerlyk aen. Spoedig was dus het geheele dorp op been. Terwyl een deel zich onledig hield met emmers en groote tobben en kuipen vol water in gereedheid te brengen, was een ander vast bezig met het akelige geroep brand! brand op het slot! al meer en meer te verspreiden, en liep reeds een derde party van de nieuwsgierigste bewoners vooruit, om de vorderingen, welke het krakend element van stond tot stond zeker moest maken, van naderby te beschouwen.

Met verbazing ontdekte nogtans alras de toegesnelde menigte, dat de brand niet alleen hoegenaem geen veld won, maer dat zelfs de twee verlichte vensters immer in de duisterheid bleven voortschitteren, zonder dat iemand der omstaenders het minste spoor van vlammen, of rook, kon ontwaren. Weldra voegde zich nu by de verbazing eene yskoude huivering, welke aller ligchamen van het hoofd tot de voeten beliep; en daer het slot immer gesloten was gebleven, gelyk men het gedurende zoo vele jaren had gezien, en daer de onverklaerbaerheid van het voorval elken oogenblik vermeerderde, kwamen er al spoedig de verdenking van toovery en spooken by. Reeds had men in eenige groepen begonnen over langvergeten wonderen te spreken, in vroeger eeuwen aen verschillende eigenaren van het slot overkomen, reeds had meer dan een aenschouwer de geschiedenis van « den brandenden schaepherder" aen zyne met yzing getroffen toehoorderen herinnert, toen eensklaps een nieuwe en nog meer onrustwekkende omstandigheid den schrik der dorpelingen kwam vermeerderen. Twee worstelende reuzengestalten vertoonden zich yling voor de schitterende vensterramen en wierpen hare afgryselyk zwarte schaduwen op de muren en het gewelf der verlichte kamer. Of deze reuzengestalten aen menschen, of aen spooken toebehoorden, ziedaer hetgeen zich niet wel liet onderscheiden; want, ofschoon men duidelyk hare bewegingen kon gadeslaan, gaven haer alleen twee yslyk lange en magere armen, die telkens, als zy zich in de worsteling aenraekten, een geluid voortbragten, dat veel op het gerammel van doodsbeenderen geleek, eenige overeenkomst met der stervelingen ligchaemsvormen. Men moet gedurende lange jaren in de nabyheid van een immer somber en doodstil, onbewoond kasteel hebben gewoond, om het gevoel te begrypen, dat de steeds groeyende dorpelingenschaer op dit vreesselyk gezigt aangreep. Geen enkele aenschouwer, die niet door al zyne leden beefde; geen enkele, wien onder het maken van menigvuldige kruisen het klamme zweet niet langs alle poren uitbrak; geen enkele, die gedurende de twee volle uren dat dit schoomelyk schouwspel duerde, dorst op de gedachte komen, om het slot binnen te dringen, of zelfs te naderen, ten einde de zaek van naderby te kunnen beschouwen.

Eerst omtrent twaelf ure hield eerst het geworstel, en daerna de verschyning der reuzenstaltige schimmen geheel op. De schitterende verlichting der vensters nam ook allengskens meer en meer af, tot zich eindelyk de bewuste kamer in dezelfde duisternis, als de andere vertrekken bevond. In de zonderlingste geestgesteltenis spoedde ieder toegeloopenen zich zyne wooning te bereiken, in de hoop, dat de schrikwekkende verschyningen voor altoos hadden opgehouden.

Hoe zeer men zich echter in deze meening had bedrogen, bleek reeds des anderendaegs. Wederom dezelfde twee schitterende vensters, wederom hetzelfde schimmengeworstel. Nu bleef inderdaed te W.... geen enkele ziel in huis. Allen wilden het akelige wonder met eigen oogen aenstaren; allen snelden, op het geestenuer, in de nabyheid van het tooverslot. Er kwamen zelfs eenige boeren uit de naburige dorpen naer W...., om ooggetuigen te zyn van de vervaerlyke verschyning; doch zoo min als den eersten dag dierf iemand der aenschouwers zich zoo verre verstouten, om op het kasteel zelf de oplossing van het vreesselyke raedsel te gaen zoeken. (Vervolg hierna.)

(1) Overgenomen uit het in Belgie uitgegeven: Muzen-album, Letterkundig Jaerboekje voor 1844. Wij behouden de Vlaamsche taal en spelling, waarin onze lezers wel niets onbegrijpelijks zullen vinden.

CORRESPONDENTIË.

Plaatsgebrek noodzaakt ons het stuk geteekend: Een Israëliet, tot het volgend N°. uit te stellen.

— Een ongefrankeerden brief met het postmerk Zierikzee is door ons geweigerd.

— Ofschoon wij het van onzen pligt achten door middel van ons blad misbruiken aan den dag te brengen, kunnen wij echter van ongeteekende stukken geen gebruik maken, dewijl niets ons dan voor de waarheid der medegedeelde zaak borg blijft. Dit tot narigt van U. G.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 21. September. Sedert den 19. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Diana, J. Greig, Hull, manufacturen; Bauwina Hendrika, J. de Haan, St. Petersburg, lijnzaad.

Naar zee:

Van Vlissingen gezeild:

The Dauntless, R. Steward, Sunderland, ballast.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BEEREN.